

Jens Hellerup Nielsen

Jens Hellerup Nielsen
Hans Tausensvej 14
8800 Viborg
Tlf: 8661 2517

Efter at forstander Eskesen havde stukket 2.grads certifikatet i hånden på mig en dejlig (men også lidt sorgmodig!) forårsdag i 1965, gik turen til Søværnets Rekruttskole i Auderød. Det var starten på 17 måneder i Kongens klæ'r. Her var jeg belejret med min gamle ven Bøjns lige fra start til slut.

I marinen brugte man ikke civilt uddannede telegrafister, så jeg blev sat til at stirre ned i en radarskærm om bord på det gode skib „Hvidbjørnen“ med titel af plotter. En skøn tid: Færoerne og Gronland og en lille afstikker til Island.

I oktober 1966 havde fædrelandet fået nok at min indsats og jeg blev enig med mig selv om at snuppe 3 måneder mere på gode gamle Fano.

Efter således at være blevet udrustet med et certifikat af 1. grad fik jeg hyre hos selveste Hr. Møller og i februar 1967 mønstrede jeg en ældgammel olieslæde ved navn „Francine Mærsk“ (Jeg afloste i øvrigt „Lille Dorrit“). På grund af strejke blev min allerførste udmonstring på godt og vel 14 måneder.

Vel hjemkommet til velfortjent ferie, blev jeg ret hurtigt ringet op af Hr. Arvedsen fra A.P.M., der spurgte om jeg var interesseret i fremover at sejle under Liberia/Panama flag? Som ungkarl og sprællemænd var beslutningen nem at tage: Et stort rungende JA!

De næste ca. 6 år sejlede jeg rundt på nogle gamle (men ubeskriveligt hyggelige) smadderkasser med navne som „Martine“, „Valentine“, „Florentine“ osv. Her var så sandelig et socialt samvær, der sagde spar-to til alting. Mange af scenerne fra pragtfilmen „Det gode skib Martha“, var som taget ud af vores hverdag.

Men der kommer jo altid en slange i Paradiset: Under en ferie var jeg blevet så tilpas forelsket, at jeg en forårsdag i det Herrens år 1974 gik op til skipper og skrev under på side 3. Nu ville jeg nemlig være landkrabbe og familiemenneske.

Da jeg kom til Danmark vidste det sig desværre, at genstanden for min forelskelse havde slået pjalterne sammen med værten på vores fælles stamværtshus og var forduftet sammen med ham til Hobro. Kvinder!!!

Det viste sig dog hurtigt, at der var en anden pige, der kunne holde mig ud i et par år, så jeg startede på en kommunal karriere, hvor jeg - efter endt elevtid - skulle forestille at være sagsbehandler på et pensionskontor. Det var Fan... noget lort! I slutningen af 1979 gik jeg resolut ind til min chef og sagde op. Det gav anledning til stor opstandelse. Det var vist aldrig før sket i Viborg Kommunes historie, at en ansat frivilligt havde sagt sit job fra, men jeg skulle i hvertfald væk, og det i en fart! Ovennævnte pige var i øvrigt også forlængst forduftet - Kvinder!!!

Med rystende stemme ringede jeg til A.P. Møller

for at høre, om der skulle være en hyre til mig? Somme jow: 3 dage senere mønstrede jeg „Charlotte Mærsk“ i Valencia, og sejlede så de næste 3 år på forskellige C-både (både for og efter ombygning, hvor de blev forlænget og gjort til fuldblods containerskibe).

I 1982 blev jeg endnu engang ramt af Gud Amors pil, og denne gang var der ingen slinger i valsen: I maj 1983 var det i realiteten forbi med somandstilværelsen. Det blev dog en blod overgang til landkrabbetilværelsen, idet jeg de næste godt 3 år arbejdede som „Radio/Admin. Officer“ på Tyra West ude i Nordsoen (14 dage ude og 14 dage hjemme).

I efteråret 1986 var det definitivt slut med at pisse i saltvand. Jeg havde virkelig fået familie, med kone og 2 fix og færdige børn - og jeg nød det! Kvinder!!! Hvor er de pragtfulde... Jeg var nu så heldig at få job på det nys oprettede regionale gasselskab „Naturgas Midt/Nord“ med hovedsæde i Viborg.

Det gik så de næste godt 9 år med, men desværre begyndte skifteholdsarbejdet at præge mig i negativ retning (min arbejdsplads var et døgnbemandet kontrolcenter). Endnu engang så jeg mig nødsaget til at træffe en altafgørende beslutning med store konsekvenser for mit sociale liv. Nu faldt denne store afgørelse tilfældigvis sammen med min indtræden i de voksnes rækker (jeg blev 50 år), så jeg besluttede, at for første gang siden jeg startede på good old Sandy Island, skulle hjertet og ikke hjernen bestemme over min fremtid.

Kan man tænke sig noget mere vidunderligt end at arbejde i (og med) Danmarks dejligste natur? Nej vel...

Jeg er i dag naturplejer ved Viborg amt. Mørse-noglen er erstattet af kædesaven. Lønnen er raslet ned. Jeg er træt og beskidt til fyraften. Men een ting er sikkert: På min gravsten kommer der IKKE til at stå „han døde af stress“.

Hele den foranstående smøre kan egentlig godt opsummeres i nogle ord, som min bedste ven sagde i talen ved min 50 års fødselsdag: „Jens er det eneste menneske, jeg kender, der bevidst har arbejdet sig NED ad den sociale rangstige. Han startede som officer i handelsflåden og er i dag en slags skovarbejder!“ Mit svar på lbs tale var: „Du har helt ret, jeg er gået 5 tusinde ned i løn om måneden, men jeg er gået 5 milliarder op i livsværdier, og jeg vil ikke bytte med nogen af Jer!“

Hvis ikke amterne bliver nedlagt i 2005, regner jeg med at fortsætte til jeg er 62 med at arbejde derude, hvor der virkelig er højt til loftet. Spise frokost sammen med rådyrene, fløjte muntert sammen med stæren, spankulere selvsikker rundt sammen med fasankokken og slange mig ved sobredde sammen med snogen.

Derefter vil jeg for alvor hellige mig min store interesse: Amatorarkæologien.

Min tilværelse har måske nok været lidt slingrende, men eet fast holdepunkt er der dog til evig tid for mine flaksende minder: 18 skønne måneder på Fano Nav. Tak til alle Jer, der på forskellig vis var med til at gøre den tid til noget helt særligt...

